

MARBHURANN DO LEANAHM GILLE
A BHA RO-THAITHNEACH LE
ATHAIR.

AIR FOSN.—*Thug mi gaol, thug mi gaol,
Thug mi gaol don fhear bhan,
Thug mi gaol dhut a ghaoil,
'S d' thu nam smu-intele a ghaoil.*

Fhìr a dh'fhalbh 'uam dirdaoine
Bu ghlan aogasg na cach,
Bha do ghruaidh air dhreach nan caor,
Bhios air taobh nam beann ard.
Thug mi gaol, &c.

T-aghaidh aluinn mar ghrian,
Suil ghorm lìontach 'si tha,
Beul deurg maoth 's mala chaol,
Slios mar fhaoil an t-snaimh.
Thug mi gaol, &c.

'S beag a shaoil mi 'n am gluasad,
A luaidh leat th'ar saile,
Gur ann an uir Chill-mhuir
Bheirinn thu ruin gu bhì enauih.
Thug mi gaol, &c.

Ach Dia gar toileachadh le ordan
S gach seol anns an aill:
An tigh a bhroin 'sann a dhorduich
E'n conuidd dhuinn tamh.
Thug mi gaol, &c.

'S ni gur leir dhuinn mar cheusadh
A Mhae fhein tha gu h-ard,
A thug e thairis le thoil fhein,
Ann an eiric ur slainte.
Thug mi gaol, &c.

A ni dh'orduich Rìgh nan dul
Ann an cumhnant nan gras,
Gleann na h-ioraslachd thoirt duinn
Ro ghlean dudlaidh a bhais, &c.
Thug mi gaol, &c.

'Nuair a ruigas sinn fa-dheoidh,
Abhuinn Jordan a bhais,
Mur bi 'n t-urra aig a bruaich
Theid don chuan dhubh nach traighe.
Thug me gaol, &c.

'Cha d'rugadh a h-aon anns-an fheoil
A chuaidh gu gloir gun a snamh,
A mach bho Enos a's Elias,
Mar tha 'n fhìrinn ag ra.
Thug mi gaol, &c.

MARBHURANN DO BHEAN OG CHLIU-
ITEACH A BHA POSDA AIG ALAS-
DAIR CAIMBEUL SA CHAOCHAIL
SA BLADIINA 1859.

AIR FOSN.—*'Ioram na truaighe."*

'S gur e mise tha fo cislein
Bho chuala mi sgeula do bhais!
A bhean shubhailcench bheusach
Dha robh tuigse agus centamh a's gradh;
'S beag an t-ioghnadh do cheile
Bhi gu tursach trom dearach mar tha,
Cha n' fhaic e coimeas a cheud ghraidh
A measg mhilltean air cheutachd an gnathis.

Bha thu furanach flaluidh,
Lan tuigse agus ringhailt a's cliu;
Cha robh lochd unnad ri iarraidh;
Bha maise na diadhachd ad ghnais.
Leis an tlachd a bh'aig Dia dhut,
Thug e leis thu gu sìorraidh dha chuirt:
Do chomunn nan ainglean,
Gu bhì tuilleadh a seinn air a chliu.

'S mor an comharra' grais ort,
Bha thu iochdar a's baigheil ri bochd;
'Nuair a thig iad dha 'n aite
'San robh thu ri tamh ni iad osn'!
Cha n' fhaic iad ann Mari
Bidha chuideachd a dh'fhag thu fosprochd;
Neul fuar air an ardaich
An robh mire a's manran a's tlachd.

'S beag an t-ioghnach do mhathair,
Bhi gun aighear no slainte gu feum;
Cha d'fhig i mar b'abhuist
A chuir furan a graidh dhut an geill;
I ri faicinn an aite
Anns a bheil thu an caradh leat fhein;
Bidh an oridhe ga ehadh aie'
'Sa suilean ri fasgadh nan deur.

Ged bhiodh agamsa a dh'aireamh
Na bha aig Rìgh Daibhidh do mhic,
Agus bean aig gach aon diu,
Bheirinn Mari ri 'n thaobh as a measg;
Cha 'n eol dhomh coimeas a ghraidh sin
Thug i chairdean a's luchd eolais a fr,
Ach Rut a phos Boas
Sa lean ri Naomi gu glie.

Ach 's gearr an uine gus a fag sinn,
An saoghal 'sna cairdean gu leir;
Cha n' eil aon do shìochd Adhamh
Nach dealaich am bas iad o cheil:
A chuid a gheibh ereideamh tearnuidd
Theid iad dhaehaidh gu Pharas Mhic De,
'Sa cha bhi tuillidh ceann-fath dhaibh
A bhi 'g ionndrainn na dh'fhag iad nan
deigh.

Note.—Archibald Campbell, the author of the two foregoing elegies, was born in the Isle of Skye, Scotland, in the year 1786, of highly res-